

muto přerušeni došlo, zejména zda došlo k němu z příčiny spočívající ve vlastním rozhodnutí docentově (§ 41 cit. nař.). Poněvadž pak jmenování docenta profesorem není myslitelné bez jeho vlastního rozhodnutí, které se projevuje nejpozději přijetím jmenovacího aktu, zaniká docentův nárok na kolejně, když přerušeni činnosti docentské trvalo déle než 4 týdny.

Jde tedy o to, zda jmenování st-le placeným mimořádným profesorem během letního semestru 1933 způsobilo přerušeni kolegií jím ohlášených na dobu delší 4 týdnů. Počítá-li se letní semestr roku 1933 ve smyslu výnosu min. škol. a nár. osvěty z 10. srpna 1922 č. 73.658 (Placht a Havelka 1302) od 16. února a končí-li tento letní semestr podle téhož předpisu 24. června 1933, a dále sluší-li za den jmenování st-lova mimořádným profesorem uznati ne sice již rozhodnutí presidenta republiky z 28. února 1933, jak za to má žal. úřad, nýbrž podle § 138 plat. zákona č. 103/1926 Sb. den doručení jmenovacího dekretu, jež bylo nesporně vykonáno 30. března 1933, záleží jedině na tom, zda přerušeni kolegia nastalé 31. března 1933 trvalo déle než 4 týdny. Ježto však letní semestr v r. 1933 podle cit. výnosu počítati sluší do 24. června 1933, jak jej podle číselného výpočtu žal. úřadem přijatého zřejmě i tento úřad počítal, trvalo přerušeni st-lova kolegia od 31. března do 24. června 1933, což je 12 týdnů. I když se odečtou jarní svátky (3 týdny) a letní svátky (4 dny), ano i když se odečtou i ostatní neděle a svátky (12 dnů), trvalo tedy přerušeni st-lova kolegia téměř 7 týdnů, tedy rozhodně déle než 4 týdny, tudíž ve smyslu § 41 nař. č. 310/1850 ř. z. po tak dlouho, že nárok st-lův na kolejně za přednášky pro letní semestr 1933 ohlášené zanikl. Byl-li st-li nicméně přiznán podíl na vybraném kolejném ve výši 10%, nemohl tím st-l býti ve svých právech zkrácen, pročež slušelo stížnost jeho pro bezdůvodnost zamítnouti.

Č. 12.958.

Pojišťovací právo: I. Podle § 21 min. nař. č. 4790/1917 (R. T. č. 633/1917) neplyne ručební závazek nástupce v podniku z fakta provozu, nýbrž z fakta objektivní totožnosti podniku jím provozovaného s podnikem předchůdcovým, není k tomu třeba převodu vlastnictví. — **II.** Uvedený ručební závazek není závislý na tom, aby nástupce nabyl podniku bezprostředně po původním dlužníku, t. j. bez časové mezery. — **III.** * Pracovními prostředky, jež jsou jedním z kritérií totožnosti podniku jakožto předpokladu ručebního závazku podle § 21 min. nař. č. 4790/1917, je rozuměti vedle prostředků věcných i provozní personál. — **IV.** * S hlediska téže normy není však totožnosti závodu (živnosti hostinské) na závadu, byl-li personál zcela neb částečně vyměněn, jen když nenastala podstatná změna ve způsobu a rozsahu provozu.

(Nález z 1. července 1937 č. 13.484/37.)

Prejudikatura: ad I. Boh. A 6766/27, 7565/28, 9048/31, ad II. Boh. A 9048/31, ad III. Boh. A 12.922/37.

V ě c: Spišská úvěrní banka, úč. spol. v Levoči, proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 21. března 1934 o ručení za úrazové příspěvky.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Zem. úřadovna pro pojišťování dělníků na Slovensku v Bratislavě vydala 1. března 1932 vůči Spišské úvěrní bance, akc. spol. v Levoči, záruční platební výměr na základě § 21 min. nař. č. 4790/1917, týkající se dlužných úrazových příspěvků, předepsaných za léta 1929 a 1930 firmě Jan V., restaurant »Grandhotel« ve Starém Smokovci, v úhrnné částce 2.173 Kč s příslušnými úroky.

K odvolání Spišské úvěrní banky v Levoči zem. úřad v Bratislavě potvrdil nař. rozhodnutím záruční platební výměr z těchto důvodů: Nástupnický poměr podle § 21 min. nař. č. 4790/1917 předpokládá po stránce subjektivní vlastnost podnikatele, po stránce objektivní totožnost podniku, t. j. živnostenského odvětví, místa, rozsahu a způsobu provozu. Vlastnost podnikatele jest u odvolatele nesporná. Náležitosti po stránce objektivní jsou taktéž dány: Podnik předchůdcův byl v týchž místnostech jako podnik odvolatelčin. Podnikové zařízení starého podniku přešlo na nástupce odkoupením vnitřního zařízení z veřejné dražby. Námitka, že předchůdce po skončení nájemního poměru propustil všechny personál a nástupce začal podnik provozovati s úplně novým personálem, je při posouzení poměru nástupnického právně bezvýznamnou, ježto tu rozhoduje jedině moment technický. Že odvětví a způsob provozu jsou totožné, resp. podobné, je zřejmo z toho, že jak předchůdce, tak i odvolatel provozují touž živnost. Nejde tedy o podnik nový, ale o pokračování podniku dřívějšího.

Stížnost, kterou podala Spišská úvěrní banka v Levoči k nss na toto rozhodnutí, vytýká vadnost řízení i nezákonnost.

Jako vadu řízení namítá stížnost především nesprávnost, pokud se týče neúplnost zjištění skutkového stavu vzhledem k tomu, že rozhodnutí žal. úřadu uvádí mezi skutečnostmi, z nichž dovozuje totožnost podniku ručitelova s podnikem dlužníkovým, i onu, že »podnikové zařízení starého podniku přešlo na nástupce odkoupením vnitřního zařízení ve veřejné dražbě«; ve skutečnosti, jak stížnost uvádí, měl dřívější podnikatel vnitřní zařízení jen v užívání a zařízení to bylo již tehdy ve vlastnictví st-ličině. Tuto námitku neshledal však nss důvodnou, uváživ, že skutečnost, komu náleželo restaurační zařízení podniku v době, kdy podnik provozoval původní dlužník, a jakým způsobem ho nabyla st-lka, je z právního hlediska irrelevantní, je-li — jako v tomto případě — nesporno, že téhož restauračního zařízení, jak ho používal původní dlužník, používala po něm dále i st-lka při pokračování v provozu téhož podniku, neboť ručební závazek nástupce v podniku neplyne z fakta převodu, nýbrž z fakta objektivní totožnosti podniku jím provozovaného, převodu vlastnictví k tomu potřeba není (srov. Boh. A 6766/27, 7565/28, 9048/31). Nelze proto uznati, že by z toho důvodu, že žal. úřad nerozhodnou okolnost nesprávně zjistil, bylo rozhodnutí jeho stíženo podstatnou vadou řízení, jež by jedině podle § 6 zákona o ss mohla vésti ke zrušení rozhodnutí. — Stížnost dále vznáší námitku vadnosti řízení z toho důvodu, že žal. úřad nezabýval se časovou disparitou mezi datem

uzavření podniku Jana V. (dne 30. října 1930) a otevřením podniku st-lčina (15. prosince 1930). Skutečnost, že nebyl vzat žal. úřadem v úvahu tento nedostatek časové continuity, uplatňuje stížnost současně také jako důvod nezákonnosti rozhodnutí žal. úřadu. O námitce, v obou jejích směrech, uvážil soud takto: St-lka v odvolacím řízení skutečně poukázala na časovou disparitu mezi datem uzavření podniku dlužníkovy a otevření svého podniku. Jestliže žal. úřad, který ve svém rozhodnutí tam, kde reprodukuje vývody st-lčiny v opravném řízení správním, o této námitce výslovně se nezmínil, spokojuje se povšechným konstatováním, že námitky vznesené st-lkou nemožno uznati za opodstatněné, učinil tak jistě jen z toho důvodu, že námitce té nepřikládal významu, a to právem. Nss se zabýval touto otázkou již v několika svých nálezech, kde vyslovil, že ručební závazek nástupce v podniku není závislý na tom, aby nabyl podniku bezprostředně po původním dlužníku, t. j. bez časové mezery (srov. nálezy z 13. prosince 1928 č. 15.957/27 a ze 7. února 1931 č. 1854 Boh. A 9048, jednající o ručební povinnosti na základě ustanovení § 21 min. nař. č. 4790/1917*). Jeví se tudíž námitka stížnosti, pokud vytýká jako vadu řízení, že žal. úřad se ve svém rozhodnutí nezabýval výslovně námitkou st-lčinou, bezdůvodnou, neboť nelze nahlédnouti, že by tím byla st-lka dotčena ve svých subjektivních právech, což ostatně ani stížnost k nss netvrdí, a že by šlo tudíž o podstatnou vadu řízení s hlediska § 6 zákona o ss.

Vzhledem k shora vyličenému právnímu názoru, na němž nss trvá i v tomto případě, odkazuje podle § 44 jedn. řádu, pokud jde o bližší jeho odůvodnění, k cit. svým nálezům, jeví se stížnost bezdůvodnou, i pokud vytýká jako nezákonnost, že žal. úřad, aplikuje cit. normu o ručebním závazku na daný případ, nevzal v úvahu i onu vytýkanou časovou disparitu mezi uzavřením a novým otevřením restauračního podniku. —

Stížnost konečně vytýká jako nezákonnost, že žal. úřad uvažuje, je-li tu dána podmínka totožnosti podniku s hlediska ručebního závazku, nezhodnotil správně skutečnost, že podnik st-lčin je provozován s personálem úplně novým. O tom bylo uváženo takto:

Žal. úřad nepřiznal námitce sem směřující významu z toho důvodu, že »rozhoduje jediné moment technický«, čemuž je podle toho, co v předchozím odstavci důvodů nař. rozhodnutí jest uvedeno, rozuměti tak, že předpokladem ručení je jediné o b j e k t i v n í totožnost, jak ji nař. rozhodnutí v předchozí větě ve shodě s judikaturou tohoto soudu vyložilo. Nss zastává ve své konstantní, zčásti již vpředu citované judikatuře právní názor, že nutnou podmínkou totožnosti podniku je vedle identity živnostenského odvětví a místa provozu, aby táž hospodářská činnost byla provozována týmiž pracovními prostředky. Pracovními prostředky je vedle prostředků věcných, zajisté i personál podniku, neboť není důvodu, proč by měl býti vylučován z pojmu pracovních prostředků, když u některých podniků (na př. s výrobou ruční) svým významem složka zaměstnanecká převažuje při určení způsobu podnikání nad věc-

*) Neuveřejněný nález z 13. prosince 1928 č. 15.957/27 je v bodě, o který jde, odůvodněn v podstatě stejně jako nález Boh. A 9048/31.

nými prostředky pracovními. Je-li tudíž podnik nástupcův provozován převzatým personálem (třeba jen zčásti), je tato okolnost způsobila podepřítí úsudek o tom, že v daném případě je totožnost pracovních prostředků dána. To však neplatí obráceně, t. j. tak, že by o totožnosti pracovních prostředků nebylo možno mluvit jen proto, že podnik nástupcův nepřevzal personál podniku dřívějšího. V podstatě týmiž pracovními prostředky je podnik provozován i tehdy, jestliže některá složka pracovních prostředků podniku dřívějšího se vyskytuje v podniku nástupcově ve stavu pozměněném, jen když objektivní totožnost podniku, t. j. způsob a rozsah provozu, zůstává tím nedotčen. Totožnost pracovních prostředků, jako jeden z předpokladů totožnosti podniku pro ručební závazek podle shora cit. § 21, nevyžaduje toho, aby provoz se děl právě oněmi osobami, jichž bylo používáno v závodě předchůdcově. Postačí podle shora vytyčeného pojmu »totožnosti podniku«, jestliže se závod provozuje pracovními prostředky téhož druhu, nikoli právě oněmi, jež sloužily provozu předchůdce (srov. Boh. A 12.922/37). Dlužno totiž zřejmě úsudek, jsou-li pracovní prostředky podniku nástupce v podstatě shodné, činiti na základě celkového obrazu, jaký skýtá soubor pracovních prostředků dříve a nyní. Jestliže tedy stížnost se naproti tomu domnívá, že skutečnost, že personál převzat nebyl, již sama o sobě vylučuje totožnost podniku, jde o názor mylný a její námitka sem směřující nemůže zvrátiti úsudek žal. úřadu, že v daném případě postačí, že pracovní prostředky věcné byly v podstatě shodny a že nepřevzetí personálu je v tomto směru bezvýznamné.

Č. 12.959.

Pojišťovací právo: Předpokladem zákonných důsledků přijetí zaměstnavatelovy přihlášky okr. nem. pojišťovnou není bona fides zaměstnavatelova o tom, že pojistná povinnost je dána.

(Nález z 2. července 1937 č. 2177/35-4.)

V ě c: Ústřední sociální pojišťovna v Praze proti rozh. zem. úřadu v Praze z 19. ledna 1935 o sociálním pojištění.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Přihláškou z 3. června 1933 přihlásila Marie H., majitelka obchodu s uhlím v Hořovicích, dnem 2. června 1933 Emila S. u okr. nem. pojišťovny v Hořovicích k pojištění podle zákona č. 221/1924 Sb. ve znění zákona č. 184/1928 Sb. Okr. nem. pojišťovna přihlášku tuto přijala a provedla 6. června 1933.

Výměrem ze 4. prosince 1933 vyslovila táž pojišťovna, že přihláška z 3. června 1933 »stala se bezpředmětnou« a že pojišťovna »ji nepřijímá«, ježto šetřením bylo zjištěno, že zaměstnání Emila S. u Marie H. bylo jen zaměstnáním příležitostným, nezakládajícím pojistnou povinnost podle ustanovení § 2 zákona č. 221/1924 Sb. ve znění zákona č. 184/1928 Sb.